

Goede avond ...

Het is een eer u te mogen verwelkomen op deze proclamatie, tegelijk de opening van het nieuwe academiejaar aan het hoger diocesaan godsdienstinstituut.

Dat doe ik namens het bestuur: Veronique Malfrere (inspecteur-adviseur voor het vak godsdienst), Joris Polfliet (als vicaris verantwoordelijk voor de vorming en opleiding) en Kathleen Martens, onze goede CCV-collega.

Een klein bestuur, een kleine koepel dus, waaraan niet al te veel geld blijft kleven (mocht er dat al zijn). Maar we zijn dan ook een kleine instelling.

Een klein instituut weliswaar met een grote missie: mensen vormen om een rol op te nemen in de zorginstelling, in de parochie of in de school, en dat met een mandaat van de bisschop, dat wil zeggen met een zending vanuit de Kerk.

Parochie, zorginstelling, school, dat zijn drie plekken waar weliswaar veel werk is – de VDAB zou van knelpuntberoepen spreken – maar waarvan we ook moeten toegeven dat het pastorale leven er al lang niet meer rustig voortkabbelt:

- Rond het *godsdienstonderwijs* is het bijna elk jaar rond deze tijd hommeles op het publieke en politieke forum. Wie godsdienst geeft wordt flink uitgedaagd. En geschikte mensen vinden blijkt hoe langer hoe moeilijker.
- Ook in de *wereld van de zorg* doen pastores met hart en ziel hun werk, maar zij moeten zich vaak bewijzen op hun relevantie, soms onder de druk van een puur commerciële logica.
- De *parochies* zouden in vergelijking daarmee veilige kerkelijke havens kunnen zijn, maar dit is al lang niet meer het geval: er is krimp en kramp, onrust en soms ontmoediging.

Wat ik nu zeg, zou een weinig bemoedigende indruk kunnen geven. Past het wel om zo te beginnen, nu sommigen onder u een diploma ontvangen en we aan de slag gaan voor een nieuw werkjaar? Ik wil helemaal geen deprimerende boodschap brengen; eerder met realisme proberen kijken naar de 'tekenen van onze tijd'.

Ik besef – allicht samen met u – dat werkelijk op alle plekken waar de Kerk een speler van formaat was, nu definitief een keerpunt gekomen is. Het *oude* is voorbij.

Sommigen lijken het nog te ontkennen. Anderen zouden deze gang van zaken relativeren en eerder van een 'transitie' spreken, maar daar kleeft nog te veel de idee aan van *beheersing* en *controle*. We zijn echter op het moment gekomen waarop we de greep van het alomvattende en allesdoordringende christendom beter zouden lossen. Misschien begint vernieuwing inderdaad met het *loslaten* van het oude. Is het niet de Bijbelse geschiedenis die toont dat *nostalgie* een slechte raadgever is? En blijkt daar ook niet dat enkel door grote verwezenlijkingen en religieus comfort te verlaten, het mogelijk wordt om ons te laten vernieuwen door het geloof zelf?

Als we iets moeten loslaten in onze pastorale projecten is het ons eigen oordeel over de dingen, om te leren kijken vanuit Góds perspectief. Dat klinkt vroom en gemakzuchtig, maar

het vraagt grote inzet en helderheid. Het betekent aandachtig luisteren en kijken naar wat God ons vandaag wil duidelijk maken, in de wereld zoals hij is.

Zo leren kijken en luisteren, dat beogen we met de opleidingen aan het HDGI, met onze cursussen en seminaries. Daarom zei ik dus: een klein instituut met een grote missie.

Natuurlijk zouden we efficiënter en pragmatischer kunnen inspelen op de noden die zich opdringen: kortere opleidingen, minder contacturen, de focus nog meer op vaardigheden. Dat doen we bewust niet. De opleiding tot godsdienstleraar bijv. wordt met ingang van dit jaar zelfs nog verstevigd.

Er is namelijk iets dat veel dringender is dan het overeind houden van een heel bouwwerk: dat is inderdaad ons geloof van binnenuit leren kennen door het in contact te brengen met de vragen van ons verstand en van deze cultuur.

Zo thuiskomen in het geloof, dat is een werk dat door u, beste studenten, gedurende twee of drie jaar met toewijding is opgenomen.

Daarmee is het niet voltooid, ik zou zeggen: het is nog maar goed begonnen. Maar Paulus, in zijn brief aan de christenen van Filippi, zegt dat hij er het volle vertrouwen in heeft dat, als God zélf zo'n werk in mensen begint, Hij het dan ook zal voltooien. En ik ben geneigd hem daarin te volgen.

Hoe dan ook is deze avond een avond om *dankbaar* te zijn: om al wat we hebben kunnen delen in de voorbije jaren, om de inzet van studenten en docenten en stagebegeleiders, om het geduld van familieleden, om de vreugde van het thuiskomen in het geloof dat ons een heldere blik geeft, en ons helpt onze weg te vinden, waar we ook gezonden worden.

Het instituut wil voor u allen de plek blijven waar u terecht kan voor verdere studie en ondersteuning: in de cursussen die u nog niet gevolgd zou hebben, in de seminaries, via de bibliotheek en het cat.doc. centrum, maar zeker ook via alle vormingen die hier in huis en ook elders worden opgezet, onder meer door CCV.